# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **D. S. A.**, zast. JUDr. Janem Žateckým (ml.), advokátem se sídlem Na Podkovce 171/16, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2011, č. j. OAM-186/LE-LE20-LE05-2011, e. č. L009001, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2012, č. j. 49 Az 54/2011 – 53,

takto:

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Zástupci stěžovatele JUDr. Janu Žateckému, advokátovi se sídlem Na Podkovce 16, 147 00 Praha 4, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce ve výši 2.400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

## O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále také „stěžovatel“) podal včas kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) ze dne 27. 2. 2012, č. j. 49 Az 54/2011 – 53 (dále jen „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2011, č. j. OAM-186/LE-LE20-LE05-2011, e. č. X (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V **napadeném rozhodnutí** stěžovatel uvedl, že žalobce je národnosti Akan, křesťanského vyznání a on sám ani nikdo z jeho rodiny není členem žádné politické strany či jiné organizace. Ghanskou republiku žalobce spolu se svým bratrem opustil dne 6. 5. 2011. Nejprve odcestovali do Belgie, následně do České republiky, kde na základě českého víza za účelem účasti na tenisovém turnaji pobývali asi tři dny. Posléze s bratrem odjeli do Itálie a poté se letecky dopravili do Finska, kde požádali o mezinárodní ochranu. Po cestě

do Finska v letadle zahodili pasy, protože se obávali, aby nebyli posláni zpět do Ghany. V České republice nepožádali o azyl kvůli tomu, že sem přijeli soutěžit na tenisový turnaj. Na základě nařízení Rady (ES) č. 343/2003 byla jako členský stát příslušný k posouzení žalobcovy žádosti o azyl určena Česká republika, a proto byl žalobce z Finska dopraven zpět do České republiky za účelem posouzení jeho žádosti.

Jako důvod opuštění země původu žalobce uvedl obavu z „vesnických starších“, od nichž by mu v případě návratu do Ghany hrozilo zabití. Otec žalobce byl hlavním knězem a jeden z jeho synů musí po jeho smrti nastoupit na jeho místo. Žalobce se od své matky dozvěděl, že po smrti jeho otce se vesničtí starší rozhodují mezi ním a jeho bratrem, a dále mu jeho matka řekla, že má odjet ze země. Po dobu rozhodování vesnických starších nesměl žalobce opustit vesnici. Pokud se nevrátí, budou jej nějakou dobu hledat a zadržovat jeho matku, nevěděl však, jak dlouho. Důvodem, proč se žalobce nechtěl stát hlavním knězem po svém otci, bylo tvrzení, že podle tradice by musel provádět náboženské obřady, jejichž součástí je zabití muže a ženy jako obětí bohům. Jako křesťan by však nemohl nikoho zabít. Pokud by to ale neudělal, obětovali by jeho. Žalobce k dotazu nevěděl, jak se jmenuje kult, jehož by se měl stát nejvyšším knězem, protože tu skupinu nezná. O obřadech žalobci řekla matka a zároveň uvedl, že některé z nich sám viděl. Na policii se neobrátil, protože mu matka řekla, že má odejít. V Akkře by jej dle jeho názoru našli a poslali do vesnice. Žalobce uvedl, že nebezpečí mu hrozí jen ze strany vesnických starších a že výše uvedené důvody jsou jedinými důvody, které jej vedly k opuštění země původu.

Stěžovatel při svém rozhodování vycházel z výpovědí a doložení žalobce, Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání v Ghaně ze dne 17. 11. 2010, informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 3. 9. 2010, č. j. 112857/2010-LPTP, Zprávy organizace Freedom House Svoboda ve světě – Ghana za rok 2009 a z aktuální Infobanky České tiskové kanceláře Země světa - Ghana. S těmito informacemi měl žalobce možnost se seznámit a vyjádřit se k nim.

Stěžovatel žalobci neudělil azyl podle § 12 písm. a) zákona o azylu, protože z jeho výpovědí nevyplývalo, že by jakýmkoliv způsobem v zemi původu uplatňoval svá politická práva a svobody, a proto nemohl být ani v tomto smyslu ve vlasti pronásledován. Stěžovatel zhodnotil, že žalobci nelze udělit ani azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť v jeho případě nebylo prokázáno, že by byl pronásledován pro některý z důvodů, které jsou obsaženy v tomto ustanovení, tedy z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Stěžovatel k tomuto dále uvedl, že z podkladů, které měl při rozhodování této věci k dispozici, vyplývá, že náboženská svoboda je v Ghaně uznávána a široce respektována, a to jak ze strany státních orgánů, tak ze strany společnosti. Tvrzení žalobce, že mu hrozí nebezpečí ze strany vesnických starších, stěžovatel označil za nekonkrétní, nepodložené a po porovnání s dalšími okolnostmi případu za nevěrohodné. Stěžovatel také poukázal na to, že veškeré obavy žalobce vycházejí z toho, co mu řekla matka. Podle informace Ministerstva zahraničních věcí ČR však tradiční vládci nemají v Ghaně žádné zákonné pravomoci, a to ani v otázkách náboženství. Nástupnictví je řešeno liberálně, tedy pokud syn zemřelého vládce odmítne nastoupit na jeho místo, je pozice nabídnuta jinému členu klanu či vesnice. Z důvodu odmítnutí není ohrožen život dané osoby. Nikomu není

dovoleno, aby kohokoliv nutil do dodržování místních tradic. Státní orgány do otázek těchto tradic nezasahují. Podle téže informace Ministerstva zahraničních věcí ČR není v Ghaně omezena svoboda pohybu a každý má právo utajit místo svého pobytu, a to i před členy rodiny či klanu. Obyvatelé Ghany mají taktéž právo se obrátit na policii v případě, že se cítí být ohroženi, přičemž policejní orgány následně postupují obdobně jako v jiných státech. Stěžovatel tedy na základě výše uvedeného uzavřel, že v případě žalobce nebyly zjištěny žádné důvody, pro něž by byl v zemi původu vystaven pronásledování ve smyslu zákona o azylu, nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Stěžovatelem nebyl shledán ani důvod k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť žalobce je dospělou a plně právně způsobilou osobou s dobrým zdravotním stavem. V jeho případě tedy nevyvstaly žádné důvody hodné zvláštního zřetele, pro něž by bylo možné mu humanitární azyl udělit.

Neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu bylo stěžovatelem zdůvodněno tím, že v případě žalobce nebylo zjištěno nic, z čeho by bylo možné dojít k závěru, že by mu v případě návratu do země původu hrozila vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Ohledně otázky, zda žalobci ve vlasti hrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, stěžovatel dospěl k závěru, že žalobcem tvrzené obavy z nebezpečí ze strany vesnických starších jsou nedůvodné, a proto nemůže žadateli ani z tohoto důvodu hrozit vážná újma. Dále stěžovatel podotknul, že i kdyby uznal, že žalobcovy obavy jsou důvodné, musely by pocházet od veřejné moci, případně i od soukromé osoby, pokud by stát, strana nebo organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nebyly schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu osoby před vážnou újmou. Vzhledem k tomu, že žalobce se na příslušné orgány Ghany neobrátil a zároveň nedoložil, že by mu tyto orgány v případě, že by tak učinil, odmítly poskytnout ochranu, nelze dospět k závěru, který by odůvodňoval udělení doplňkové ochrany žalobci. Stěžovatel v této souvislosti dále uvedl, že podle informace Ministerstva zahraničních věcí ČR mají obyvatelé Ghany neomezenou možnost obrátit se na policii, pokud by se cítili ohroženi. Policejní orgány by pak postupovaly obdobně jako jinde ve světě. Zároveň je v Ghaně dodržována svoboda pohybu a každý má právo utajit místo svého pobytu např. před členy rodiny či klanu, přičemž toto přání je následně respektováno.

Stěžovatel neshledal ani důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu, ani důvody pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu. Stěžovatel v závěru napadeného rozhodnutí dovodil, že podle výše uvedených zdrojů neprobíhal v době jeho rozhodování na území Ghany žádný ozbrojený konflikt, který by pro žalobce mohl představovat riziko vážné újmy, a neshledal, že by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Proti napadenému rozhodnutí žalobce podal žalobu ke krajskému soudu, v níž uvedl, že správní orgán nepostupoval tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a porušil proto § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř."). Dále žalobce stěžovateli vytkl, že při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, čímž porušil § 50 odst. 4 s. ř., a žádost o azyl posoudil nesprávně. Žalobce zopakoval, že důvodem jeho obav

z návratu do vlasti je skutečnost, že by musel po svém otci převzít funkci kněze fetiše a provádět spirituální obřady, což v praxi znamená, že by musel provádět oběti. Neprovedení oběti by přitom mělo nejen duchovní, ale i rituální trest. Dle žalobce tedy stěžovatel neposoudil praktikování tradičního náboženství správně. Dále uvedl, že se nemohl obrátit na policii, protože by si ho následně náboženské společenství našlo a „vyřídilo si to s ním“. Dle jeho názoru tedy stěžovatel nevěnoval jeho tvrzením náležitou pozornost a azyl dle § 12 zákona o azylu mu měl být udělen.

Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto jej napadeným rozsudkem s odkazem na § 76 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Stěžovateli v odůvodnění napadeného rozsudku především vytkl, že při hodnocení skutkového stavu případu vycházel z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 3. 9., č. j. 112857/2010- LPTP, která se však vztahovala k problematice odmítnutí nástupnictví po zemřelém otci ve funkci krále kmene, zatímco v posuzovaném případě se jednalo o odmítnutí nastoupení do funkce kněze fetiše po zemřelém otci. Krajský soud proto dospěl k závěru, že stěžovatel nevycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu a že předmětná informace se daného případu netýkala. Krajský soud dále uvedl, že považuje za dostatečně prokázané, že žalobce cítil odpor k výkonu funkce kněze fetiše a současně, že pociťoval obavy z jednání stoupenců tradičního kultu, které nelze bez bližších znalostí o situaci v zemi původu bagatelizovat. Krajský soud taktéž nepovažoval výpověď žalobce za zcela nekonkrétní. V dalším řízení krajský soud stěžovateli uložil, aby doplnil správní spis o informaci o zemi původu k otázce následnictví kněze fetiše a informaci ohledně důvodnosti či nedůvodnosti jeho obav z jednání stoupenců tradičního kultu.

Stěžovatel podal proti napadenému rozsudku krajského soudu dne 12. 4. 2012 **kasační stížnost.** Tvrzenými důvody kasační stížnosti byla nezákonnost napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel považoval napadený rozsudek za nezákonný, protože dle jeho názoru krajský soud nerespektoval ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. Ačkoliv krajský soud uvedl, že vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování stěžovatele, stěžovatel je přesvědčen, že krajský soud nahradil zjištěný stav věci svými názory, které nemají oporu ve spisu. Ke skutkovému stavu uvedl, že žalobce výslovně potvrdil, že do České republiky přicestoval hrát tenis na tenisový turnaj (viz. protokol o pohovoru ze dne 19. 8. 2011), a to legálně na pas s českým vízem, a následně odjel do Finska, kde požádal o udělení mezinárodní ochrany. Dále žalobce potvrdil, že o kultu svého otce nic neví, nezná tu skupinu, neměl s ní žádné potíže a vše, čeho se od této skupiny obává, spočívá na tom, co mu řekla jeho matka. Na policii či jiné státní orgány se neobrátil. Stěžovatel si následně na základě zjištěného skutkového stavu opatřil aktuální a věrohodné informace o Ghaně, z nichž vyplývalo, že Ghana je zemí s fungujícím státním aparátem, dodržovanou náboženskou svobodou a s možností dosáhnout účinné pomoci ze strany policie a dalších bezpečnostních složek. Dle názoru stěžovatele informace o zemi původu vyvrátily tvrzení žalobce, která se ukázala být účelová a nevěrohodná. Stěžovatel taktéž uvedl, že žalobce nebyl vystaven žádnému skutečně hrozícímu nebezpečí pronásledování či vážné újmy a

celý jeho příběh byl založen na spekulacích a nepodložených tvrzeních, přičemž žalobce neznal a nebyl tedy schopen stěžovateli uvést některé zásadní skutečnosti, které měly vést k opuštění domovského státu. Z výše uvedeného měl stěžovatel jednoznačně za to, že tvrzení žalobce byla nekonkrétní, účelová a nevěrohodná a že toto zhodnocení jednoznačně vyplývá ze zjištěného skutkového stavu, což však krajský soud nerespektoval, a proto vydal nezákonný rozsudek, který je kasační stížností napadán.

Dalším důvodem nezákonnosti napadeného rozsudku byla dle stěžovatele skutečnost, že soud aplikoval ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., přestože k tomu v tomto případě nebyl oprávněn. Dle názoru stěžovatele lze toto ustanovení aplikovat pouze, pokud neproběhlo ve věci ústní jednání, nebo pak v případě, kdy během ústního jednání vyvstaly zásadní vady (§ 76 odst. 3 s. ř. s.), a to pouze na základě nových právních nebo skutkových skutečností. Při ústním jednání však dle názoru stěžovatele nevyšla najevo žádná nová právní či skutková skutečnost, a tedy ani vada řízení, která by odůvodňovala použití výše uvedeného ustanovení. Podle názoru stěžovatele tedy krajský soud neměl zákonnou oporu pro aplikaci § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a napadený rozsudek je i z tohoto důvodu nezákonný.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pak stěžovatel spatřoval v tom, že krajský soud nezohlednil zásadní okolnosti případu žalobce a nerespektoval svou povinnost vypořádat se se všemi zjištěnými skutečnostmi. Jmenovitě pak stěžovatel krajskému soudu vytkl, že při svém rozhodování nevzal v úvahu fakt, že žalobce vycestoval ze země původu legálně, že Česká republika nebyla původně jeho cílovou zemí, neboť poprvé o azyl požádal ve Finsku, ačkoliv podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81, má cizinec požádat o azyl neprodleně poté, co k tomu má příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Krajský soud také nevzal dle stěžovatele v úvahu skutečnost, že údajné potíže žalobce v Ghaně vyvěrají pouze z domněnek jeho matky. Krajský soud se podle stěžovatele zabýval pouze několika vybranými tvrzeními, která byla navíc v průběhu řízení vyvrácena a vyhodnocena z pohledu udělení mezinárodní ochrany jako nedůvodná, a nepostupoval v souladu se zásadou skutečně zjištěného skutkového stavu. Tento skutkový stav nahradil vlastními subjektivními soudy a zatížil tak napadený rozsudek nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel byl přesvědčen, že jeho kasační stížnost je přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., neboť v daném případě došlo k nezákonnému postupu soudu, který nevycházel ze skutečně zjištěného skutkového stavu věci, ale ze svých vlastních závěrů, které nemají oporu ve spisu. Napadený rozsudek je proto v rozporu s § 75 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost je přijatelná také pro porušení § 76 s. ř. s., spočívající v aplikaci tohoto ustanovení za situace, kdy při ústním jednání nevyvstala žádná nová skutková či právní okolnost, což je dle názoru stěžovatele nezákonné. Krajský soud také nevycházel ze všech důkazů a zabýval se jen vybranými tvrzeními žalobce, které navíc neposuzoval ve světle zjištění, která jsou obsažena ve správním rozhodnutí stěžovatele. Ze všech výše uvedených důvodů považoval stěžovatel kasační stížnost za přijatelnou, neboť přesahuje jeho vlastní zájmy ve smyslu § 104a s. ř. s.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve svém **vyjádření ke kasační stížnosti** ze dne 22. 5. 2012 žalobce uvedl, že krajský soud vyhodnotil skutkový stav správně z právního i skutkového hlediska. Dále znovu popsal své problémy v zemi původu včetně svých obav z návratu do vlasti kvůli tomu, že by musel převzít funkci nejvyššího kněze po svém otci a vykonávat náboženské rituály, s nimiž se neztotožňuje a které odsuzuje. Těchto rituálů se mohl jako nejstarší syn svého otce účastnit, ale když se o nich dozvěděl víc, rozhodl se odejít, protože na základě křesťanských hodnot odmítá zabíjet lidi. Stěžovatel z jeho pohledu nedostatečně posoudil jeho výpovědi ve světle všech skutečností, které během řízení vyšly najevo, a nesprávně interpretoval praktikování tradičního náboženství v Ghaně. Stěžovatel se zároveň nezabýval situací, která by mohla nastat po jeho návratu do vlasti v souvislosti s nebezpečím, které mu hrozí. Žalobce se taktéž ztotožnil s argumentací krajského soudu, že informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 3. 9. 2010, č. j. 112857/2010- LPTP, se nevztahovala k jeho případu, neboť pojednávala o nástupnictví krále kmene, nikoliv kněze fetiše. V této souvislosti poukázal na informace plynoucí ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání v Ghaně ze dne 17. 11. 2010, podle níž v Ghaně doposud existují rituální vraždy. S ohledem na výše uvedené žalobce uzavřel, že dle jeho názoru nejsou námitky uváděné stěžovatelem v kasační stížnosti oprávněné a že je ze správního spisu zřejmé, že stěžovatel se posouzením otázky důvodů udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu a případně udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu skutečně řádně nezabýval. Žalobce proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud se v prvé řadě zabýval přípustností kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná ve smyslu ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Dále musel Nejvyšší správní soud při rozhodování o kasační stížnosti posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Zkoumal proto otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, v němž byl podán výklad pojmu *„přesah vlastních zájmů stěžovatele“*, o nějž se i nadále opírá rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu ve věcech mezinárodní ochrany. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Kasační stížnost je podle výše uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dále shledána jako přijatelná v případě, že napadené rozhodnutí krajského soudu vykazuje zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení žadatele. Zásadní pochybení je dáno, pokud *krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu*, nebo pokud *krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva*. Jedná se však pouze o pochybení tak výrazné intenzity, že by v případě, pokud by k pochybení nedošlo,

bylo věcné rozhodnutí krajského soudu odlišné. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje - v mezích kritérií přijatelnosti - v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Bylo tedy na stěžovateli, aby ve své kasační stížnosti uvedl konkrétní důvody, na základě kterých by bylo možné posoudit jeho kasační stížnost jako přijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s. Stěžovatel v tomto smyslu v kasační stížnosti uvedl, že ji považuje za přijatelnou, protože přesahuje jeho vlastní zájmy. Přesah vlastních zájmů spatřoval v tom, že v daném případě se jedná o nezákonný postup soudu, který nevycházel ze skutečně zjištěného skutkového stavu věci, ale ze svých závěrů, které neměly oporu ve spise, a tímto porušil § 75 odst. 1 s. ř. s. Přesah vlastních zájmů stěžovatele dle jeho názoru spočíval taktéž v tom, že soud nerespektoval ustálenou judikaturu ohledně výkladu § 76 s. ř. s., když toto ustanovení aplikoval v situaci, kdy při ústním jednání nevyšla najevo žádná nová skutková či právní okolnost. Žádný z těchto důvodů uvedených stěžovatelem však nebyl Nejvyšším správním soudem vyhodnocen jako důvod, pro nějž by byla kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s.

Ohledně prvého důvodu přijatelnosti, který stěžovatel ve své kasační stížnosti uvedl, tedy že krajský soud pochybil, protože nevycházel ze skutečně zjištěného skutkového stavu věci, ale pouze ze svých vlastních závěrů, které neměly oporu ve spisu, Nejvyšší správní soud zhodnotil, že tímto nebyla nastolena žádná nová právní otázka, která by nebyla dostatečně řešena judikaturou správních soudů, či by jimi byla řešena rozdílně nebo vyžadovala přistoupení k judikatornímu odklonu. Nejvyšší správní soud zároveň neshledal, že by napadeným rozsudkem či postupem krajského soudu bylo zásadním způsobem zasaženo do právního postavení stěžovatele. V rámci zhodnocení tohoto kritéria se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda krajský soud postupoval tak, jak je mu vyčítáno stěžovatelem, tedy že porušil § 75 odst. 1 s. ř. s. tím, že nevycházel ze skutečně zjištěného skutkového stavu. Nejvyšší správní soud dal stěžovateli za pravdu, že krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku vyjádřil pouze k některým otázkám, které byly součástí skutkového stavu případu. Takový postup krajského soudu však není v rozporu s právem, pokud soud v rozhodnutí správního orgánu nalezl takové pochybení, kvůli němuž samotnému bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit bez ohledu na to, zda by se v rámci zhodnocení ostatních právních či skutkových otázek daného případu ztotožnil s názorem správního orgánu, či nikoliv (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2003, č. j. 7 A 38/2001 – 37, publikováno pod číslem 127/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 – 35, publikováno pod číslem 359/2004 Sb. NSS). Konkrétně se tedy krajský soud zabýval tím, zda je informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 3. 9. 2010, č. j. 112857/2010- LPTP, aplikovatelná na daný případ, přičemž dospěl k závěru, že nikoliv. Informace se totiž nezabývá problematikou nástupnictví po zemřelém knězi fetiše, ale pouze nástupnictvím po zemřelém králi kmene. Společenská role krále kmene a nejvyššího náboženského představitele kmene je ze samé

podstaty těchto dvou funkcí - světské a náboženské - natolik odlišná, že je nezbytné v tomto ohledu doplnit dokazování v rámci řízení před stěžovatelem a zabývat se otázkou, zda je osoba, která odmítne přijmout funkci kněze fetiše po zemřelém otci v zemi původu žalobce, následně vystavena hrozbě nelidského či ponižujícího zacházení, vykonání trestu smrti či jinému azylově relevantnímu pronásledování. Krajský soud dále vyjádřil přesvědčení, že nastolený skutkový stav tak, jak byl zjištěn v řízení před stěžovatelem, by mohl v žalobcově případě nastolit azylově relevantní důvod. Tento názor je přitom zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně s rozsudkem ze dne 3. 11. 2011, č. j. 2 Azs 28/2011 – 82 (dostupný na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud se ztotožnil i se zhodnocením krajského soudu, že žalobce nepodal v rámci řízení před stěžovatelem zcela nekonkrétní výpověď, na jejímž základě by bylo možné dospět ke zcela jednoznačnému závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v některé z jejích forem předvídaných zákonem o azylu. Po prostudování správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobce naopak uvedl mnoho naprosto konkrétních a v dostatečné míře hodnověrných tvrzení, která by ve svém souhrnu a za podmínky, že jsou založena na pravdě, mohla založit důvod pro udělení mezinárodní ochrany žalobci. Za této situace bylo tedy na stěžovateli, aby v souladu s § 3 s. ř. zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž rozsah tohoto zjišťování byl stanoven právě výpověďmi žalobce. Jak již bylo výše uvedeno, stěžovatel této povinnosti v úplnosti nedostál. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že krajský soud ve svém postupu nepochybil a nemohl tedy zasáhnout do právního postavení stěžovatele takovým způsobem, aby byla jeho kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s.

Druhý tvrzený důvod přijatelnosti kasační stížnosti se týkal výkladu § 76 odst. 1 písm. a), b) ve spojení § 76 odst. 3 s. ř. s. (které ovšem krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku explicitně necitoval), konkrétně tedy otázky, zda druhá věta tohoto ustanovení může být aplikována pouze v případě, že během jednání vyvstanou zcela nové skutkové nebo právní skutečnosti, které nebyly a ani nemohly být uvedeny v žalobě, neboť v době jejího podání nebyly žalobci bez jeho viny známy. Tato právní otázka je již řešena v judikatuře Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2007, č. j. 2 Afs 57/2007 – 92, dostupný na www.nssoud.cz ), z něhož vyplývá, že v tomto ohledu je nutné dát za pravdu stěžovateli, tedy že napadené rozhodnutí je možné v případě, že bylo nařízeno a proběhlo jednání, zrušit podle § 76 odst. 1 a 2 s. ř. s. pouze tehdy, pokud při jednání vyjdou najevo vady, které nebyly zřejmé při podání žaloby, přičemž se musí jednat o nové právní či skutkové skutečnosti, které nebyly žalobci v době podání žaloby známy bez jeho vlastní viny. V tomto ohledu tedy krajský soud pochybil, nicméně toto pochybení nezpůsobilo dostatečně intenzivní zásah do právního postavení stěžovatele, který by odůvodňoval vyslovení přijatelnosti kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že postup krajského soudu byl v ostatních ohledech Nejvyšším správním soudem zhodnocen jako správný, pak jediné pochybení, které by mohl zdejší soud krajskému soudu vytknout je aplikace nesprávného procesního pravidla (ustanovení § 76 odst. 3 s. ř. s.) místo správné aplikace § 78 odst. 1 s. ř. s. Výsledkem by však stále bylo zrušení napadeného rozhodnutí a jeho vrácení stěžovateli k dalšímu řízení. Tato vada řízení tedy nemohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Situace stěžovatele ani rozhodnutí o věci samé by se tedy po právní ani faktické stránce nijak podstatně nezměnily, a tudíž ani nelze než shledat, že ze strany

krajského soudu nedošlo k takovému pochybení, které by svou intenzitou mohlo založit přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že neshledal přijatelnost kasační stížnosti z důvodů tvrzených stěžovatelem (§ 104a s. ř. s.), a ani z úřední povinnosti pak nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu ve věcech mezinárodní ochrany dává uspokojivou odpověď na všechny uplatněné námitky stěžovatele. Proto stěžovatelovu kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti ve výši 2.100 Kč za úkon (vyjádření žalobce ke kasační stížnosti ze dne 22. 5. 2012) a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Ustanovený zástupce soudu podáním ze dne 17. 5. 2012 oznámil, že není plátcem daně z přidané hodnoty. Celkem tedy činí odměna ustanoveného zástupce 2.400 Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2012

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu